తలుపుతీసి "లోపలికి రండి" అన్నాడు రావు.

అరుగు చివరగా నిలబడి వీధిలోకి చూస్తున్న ఆ అమ్మాయి బెదిరి వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

వర్షం విపరీతంగా కురుస్తోంది. చూరుమీది నీళ్ళు ధారగా క్రింద కాలువలో పడుతున్నాయి. రోడ్డుమీద నీరు కాలువకట్టి ప్రవహిస్తోంది. దాదాపు అర గంట నించి వర్షం కురుస్తూ ఉండడం వల్ల రోడ్డు దాదాపు నిర్మానుష్యం అయిపోయింది.

రాత్రి పదయింది. వర్షం తగ్గే సూచనలేవీ లేవు. ఊరంతా సద్దు మణిగింది. వీధి లైట్లు పోవడం వల్ల బయటంతా చీకటిగా ఉంది. మెరిసినప్పుడల్లా నీటిమీద కాంతి విశ్లేషణం చెందుతోంది.

"పర్లేదు ... లోపలికి రండి." మళ్ళీ అన్నాడు రావు—"వర్షం తగ్గగానే వెళ్ళిపోదురు గాని."

ఆ అమ్మాయి ఇక తప్పదన్నట్టు ఇబ్బందిగా లోపలికి అడుగు పెట్టింది. రావు తలుపు వేసేశాడు. హోరున గాలి వీస్తోంది బైట.

"కూర్చోండి!" అన్నాడు. ఆమె కూర్చోలేదు. చుట్టూ చూసింది. ఆమె భావాన్ని గ్రహించినట్టు అతను నవ్వి, "ఇంట్లో ఎవరూ లేరు — నేనొకణ్ణే" అని, ఆమె కళ్ళలో లీలగా కదిలిన భయాన్ని గ్రహించకుండా, "ఒక్కక్షణం" అంటూ లోపలికి వెళ్ళాడు.

శైలజ గదంతా కలయ చూసింది. మధ్యలో నాలుగు కుర్చీలు, గోడకి రెండు క్యాలెండర్లూ మూలగా రాక్‌లో పుస్తకాలూ ... గది నీట్‌గా ఉంది. ఆమె పరిశీలన పూర్తికాకముందే అతను రెండు తువ్వాళ్ళు పట్టుకొచ్చాడు. వాటిని ఆమె చేతికిస్తూ "బాగా తడిసిపోయారు. తుడుచుకోండి" అన్నాడు. అప్పుడు చూసుకుందామె తనవైపు.

వంటికి అంటుకుపోయినట్టుందా తెల్లటి జార్జెట్ చీర. నడుము క్రింది నించి రెండు పాయలై అతుక్కుపోయింది. జాకెట్‌కీ పొత్తికడుపుకీ మధ్య చీర శరీరంతో కలిసిపోయి పచ్చగా మెరుస్తోంది. ఎత్తైన రొమ్ముల మీద ...

చప్పున తల ఎత్తి చూసింది.

రావు ఎదురుగా లేడు. కిటికీలోంచి బైటికి చూస్తున్నాడు. ఒక తువ్వాలు భుజం మీద వేసుకుని ఇంకోదాన్తో మొహం తుడుచుకుంది.

రావు కిటికీ తలుపు వేసేసి "ఉహూఁ. ఇంకీ వర్షం తగ్గదు ఈ రాత్రికి" అన్నాడు వెనక్కి తిరుగుతూ. శైలజ సన్నగా వణికింది.

చదువు, ఆలోచన—ఇవి మంచి స్నేహితులు. చదువుకు తగిన ఆలోచన చేయాలి. ఆలోచనకు తగిన చదువు కావాలి. రెండూ సమఉజ్జీలో ఉన్నప్పుడు మన చదువు, ఆలోచన మనకు లాభిస్తుంది.

—ఎమ్మెస్

రావు అడుగు ముందుకేసి అనునయిస్తున్నట్టు, "చూడండీ — మీరేమీ అనవసరంగా భయపడకండి. వర్షం తగ్గేవరకూ ఇక్కడే ఉందురుగాని. నాకేం పర్లేదు. రాత్రి పన్నెండింటి వరకూ చదువుకుంటూ కూర్చోవడం నా కలవాటే" అన్నాడు.

సమస్యని తన కోణంలోంచే చూస్తున్న ఆ ఇరవై ఆరేళ్ళ యువకుడివైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది ఆమె. రావు మొహంలో ఏ భావమూ కనపడలేదు. తుఫాను వచ్చే ముందు వాతావరణం బయట కనబడుతోంది.

"మీరు నన్ను ఇబ్బంది పెడుతున్నానేమో అని ఏమీ అనుకోకండి. మీ ఇంటి అరుగు మీద ఇలాటి వర్షంలో నేను నిలబడితే నన్ను లోపలికి పిలవరా మీరు?" అని ప్రశ్నించాడు.

ఈ మాటల్లో పూర్తిగా రిలాక్సయింది. అప్రయత్నంగా కుర్చీలో కూర్చుంది.

"నా పేరు ప్రకాశరావు. వరాలీ అండ్ షాణీ ఛార్టర్డ్ అకౌంటెంట్సు కంపెనీలో పార్ట్‌నర్ని" అన్నా డతను.

శైలజ దృష్టి అప్రయత్నంగా రాక్‌లో ఉన్న పెద్ద పెద్ద బౌండు పుస్తకాల మీద పడింది.

"ఇంత వర్షంలో ఎక్కడికి వెళ్తున్నారు?" అతనే అడిగాడు.

"ఫ్రెండ్‌తో కలిసి సినిమాకి వెళ్ళాను. సినిమా వదిలేసరికి హోరున వర్షం మధ్యలో రిక్షా పంచరయింది. వాడు మధ్యలో ... మీ ఇంటి ముందు వదిలేశాడు" అంది ఆమె చూపులు నేల మీద వాల్చి.

"— మీరు వణుకుతున్నారు." క్షణం నిశ్శబ్దం తర్వాత అన్నాడు. శైలజ చప్పున తనవైపు చూసుకొంది. నిజమే. ఎంత ప్రయత్నించినా వణుకు ఆగడం లేదు. పైట పక్కకి జారి, వంటికి అతుక్కుపోయిన జాకెట్‌లోంచి తెల్లటి బ్రాసరీ ఎత్తుగా కనిపించేసరికి ఇంతసేపట్నుంచీ తను అలానే మాట్లాడుతున్నానని గ్రహించి సిగ్గుతో కుదించుకుపోతూ తువ్వాలు మెడచుట్టూ వేసుకొంది.

రావు ఇదేమీ గమనించకుండా—"మీ ఇంట్లో వాళ్ళు కంగారుపడుతూ ఉంటారా?" అని అడిగాడు.

"లేదు" అంది శైలజ. "నేను రూంలో ఉంటున్నాను. మా వాళ్ళు ఎవరూ లేరు ఈ ఊళ్ళో."

"మీ రెక్కడ పనిచేస్తున్నారు?"

"సెక్రటరియేట్‌లో."

రావు లేచి మళ్ళీ కిటికీ తలుపు తెరిచి చూశాడు. జుట్టు మీద నుంచి జారుతున్న నీళ్ళని ఒత్తుకుంటూ ఉండిపోయింది ఆమె.

"వర్షం తగ్గేట్టు లేదు. బైట రిక్షాలు దొరకడం కూడా కష్టమే. ఇదంతా చూస్తుంటే మీ రీ రాత్రికి నా ఆతిథ్యం స్వీకరించాల్సి వచ్చేట్టు ఉంది." నవ్వాడు రావు. ఆమె బిత్తరపోయి అతని వైపు చూసింది.

"ఇలా రండి" అంటూ లోపలికి నడవబోయి ఆమె రావడం లేదని గమనించి గుమ్మం దగ్గర నిలబడి వెనక్కి తిరిగి, "లోపలికి రండి, ప్లీజ్" అన్నాడు అభ్యర్థిస్తూ.

ఆమె లేచి అతన్ని అనుసరించింది. అతను లైటు వేసి "మీ చీర బాగా తడిసిపోయింది. పిండేసి కట్టుకురండి. నేను బయట కూర్చుంటాను" అని జవాబుకోసం ఎదురు చూడకుండా తలుపు దగ్గరగా వేసి, వెళ్ళిపోయాడు.

అతని కమేండ్ చూస్తుంటే ఆమెకు కొద్దిగా కోపం వచ్చింది. తలుపు సందులోంచి చూసింది. అతను కుర్చీలో అటువైపు తిరిగి కూర్చొని ఉన్నాడు. ఆమె చీర విప్పి పిండి మళ్ళీ కట్టుకోవటానికి పట్టే అయిదు నిమిషాల్లో దాదాపు పదిహేనుసార్లలా చూసింది. అతను కనీసం ఒకసారైనా తల తిప్పి వెనక్కి చూళ్ళేదు.

మళ్ళీ అతను కూర్చున్న గదిలోకి వచ్చి కుర్చీ లాక్కొని కూర్చుంటూ, అతని ఎదురుగా ఉన్న అద్దంచూసి ఉలిక్కిపడింది. తను మామూలుగా లోపలి గదిలో ఉంటే కనపడదు. కానీ తలుపు సందులోంచి తను చూడటం అతను గమనించే ఉంటాడు. ఎందుకంటే సరిగ్గా అద్దంలోంచి ఎదుటి గది తలుపులు కనబడుతున్నాయి. ఈ భావం రాగానే ఆమె కుదించుకు పోయింది. కనీసం తను గడియ అన్నా పెట్టి ఉండవలసింది! 'ఛీ' అనుకుంది.

"నా కో చిన్న ఐడియా వచ్చింది" అన్న రావు మాటల్తో ఈ లోకంలోకి వచ్చి అతని వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. రావు చిరునవ్వుతో ముందుకు వంగి, "ఈ చలిలో కొంచెం వేడివేడి టీ తాగితే?" అన్నాడు. శైలజకినవ్వొచ్చింది.

"పాలున్నాయా?" అడిగింది.

"లేవు. డికాషన్ తాగుదాం" అని ఆమె జవాబుకోసం ఎదురు చూడకుండా లోపలికి వెళ్ళాడు.

ఒక క్షణం గడిచింది. శైలజ కిటికీ తలుపులు తెరిచింది. ముందుకన్నా ఎక్కువైంది వర్షం. బాగా ఉరుముతోంది. ఈ వర్షం ఇలాగే కురుస్తే?

అసలు జరుగుతున్నదేమిటో ఒక క్షణం ఆమెకి అర్థం కాలేదు. ఇలా బ్రహ్మచారి ఇంటి ముందు తన రిక్షా ఆగిపోవడం ఏమిటి? తను ఇదే అరుగు ఆశ్రయించడం ఏమిటి?

లోపల్నించి దభాలున ఏదో పడిన శబ్దం రావటంతో ఈ లోకంలోకి వచ్చి, కిటికీ తలుపేసేసి లోపలికి చూసింది. పైనుంచి మైదాపిండి డబ్బా పడింది. ఆమె లోపలికి రావడం గమనించి అతను—"ఆ మరుగుతున్న నీళ్ళ సంగతి కొంచెం చూడండి" అంటూ పక్క గదిలోకి వెళ్ళాడు.

శైలజ నడుంచుట్టూ కొంగు దోపుకుని పీట ముందు కూర్చుంది. ఇంతకు ముందున్న భీతిన్నా, కొత్తదనవూ తగ్గి కొంచెం స్థిమితంగా ఉంది. చుట్టూ చూసింది — వంటిల్లు చాలా నీట్‌గా ఉంది. ప్రతి డబ్బాకీ చిన్న లేబిల్ అతికించి ఉంది. పక్కగా గాస్ స్టౌ, దాని పక్కనే పూర్తి స్టెయిన్‌లెస్ స్టీల్ పెట్టూ అందంగా అమర్చబడి ఉన్నాయి.

ఆమె గమనింపు పూర్తికాకుండానే అతను మొహం తువ్వాలుతో తుడుచుకుంటూ వచ్చాడు. తల శుభ్రంగా దువ్వుకున్నాడు. కొనదేలిన ముక్కూ, పెద్ద కళ్ళూ ... ఎర్రగా మెరిసే క్రిందిపెదవి అతనివైపే చూస్తున్నదల్లా, అతను ఒక్కసారి తన కళ్ళల్లోకి చూడగానే పట్టుబడిపోయి చప్పున కళ్ళు దించేసుకుంది.

"నీళ్ళు మరిగిపోతున్నాయి. టీ పొడి వెయ్యండి" అన్న హెచ్చరికతో ఈ లోకం లోకి వచ్చింది. అతమా ఇంకో పీట లాక్కుని కూర్చొన్నాడు. ఆమె టీ కలుపుతూంటే శ్రద్ధగా కదులుతూన్న ఆమె వేళ్ళ వంక చూస్తూ కూర్చొన్నాడు. అతనంత దగ్గిరగా కూర్చొని ఉంటే ఆమె మనసులో అదోలాంటి స్పందన కలిగింది. ఏదో తెలియని ఆత్మీయత. దాన్ని దాచుకోటానికి ఆమె ఏమీ ప్రయత్నించలేదు. "మీ రొక్కరే ఉంటున్నారా ఇల్లంతా?" అని అడిగింది.

అబద్ధంలాంటి నిజం

రావు నవ్వాడు.

"ఔను పార్టిషన్‌లో ఈ ఇల్లు నా కొచ్చింది. ఎలాగూ ఈ ఊర్నించి కదిలేది లేదు. అందుకని ముందునించే ఒక్కొక్కటే అరేంజ్ చేసుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

కాస్సేపాగి, "రండి బైట గదిలో కూర్చొని తాగుదాం" అన్నాడు. ఇద్దరూ గ్లాసులు పట్టుకొని బైట కొచ్చారు. కిటికీ తలుపు తీశాడు రావు. బైట వర్షం అలాగే ఉంది. చల్లటి గాలి ఒక్కసారిగా లోపలికి తోసుకొచ్చింది. వచ్చి కుర్చీలో కూర్చొని నెమ్మదిగా టీ సిప్ చేయసాగాడు. బైట నుంచి చల్లటి గాలి వీస్తుంటే అలా వేడి వేడి టీ తాగటం రిలాక్సింగ్‌గా అనిపించింది.

"టైమెంతయింది?"

"పదకొండు." టైమ్ చూసి చెప్పాడు. ఒక్క క్షణం మౌనం ఇద్దరి మధ్యా నాట్యం చేసింది. శైలజ టీ గ్లాసు కింద పెట్టింది. రావు తనూ పూర్తిచేసి ఆమె గ్లాసుకూడా తీసుకో బోయాడు. శైలజ చటుక్కున వంగి, "ఇలా ఇవ్వండి — నేను లోపల పెట్టేస్తాను."

"కాదు. కడగాలి" అన్నాడు రావు. అతను ప్రిన్స్‌పిల్డ్.

"నేను కడుగుతాను" అందామె పట్టుదలగా.

రావు నవ్వి, ఆ ప్రయత్నం విరమించుకుని కుర్చీలో వెనక్కి జారగిలబడి కూర్చొన్నాడు. ఆమె గ్లాసులు తీయటానికి ముందుకు వంగినప్పుడు పైట భుజం మీదుగా క్రిందికి జారింది. దాన్ని మోచేతి దగ్గర ఆపి గిరుక్కున వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది. ఆమె మెడక్రింద లోతైన పచ్చటి గీత లైటు కాంతిలో క్షణంసేపు తళుక్కున మెరిసింది.

శైలజ కొళాయి దగ్గర గ్లాసులు రెండూ కడిగేసి పెట్టటానికి వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. రాక్‌లో గ్లాసులు పెట్టేసి వస్తూంటే గుమ్మం మీద నుంచి ఏదో పడ్డట్టయింది ... ఆమెకి బల్లి అంటే చచ్చేటంత భయం. మెడ మీద ఏదో పడగానే భయంతో కెవ్వున అరిచి మెడ తడుముకుంది. ఇంకా అది చేతికి తగలటంతో ఇంకోసారి అరిచి ముందుకు పరిగెత్తింది. ఆమె మొదటి కేకతో వడివడిగా వచ్చిన రావు ఆమెను పొదివి పట్టుకున్నాడు. దాదాపు స్పృహ పిల్లిన స్థితిలో ఆమె అతన్ని ఆసరాగా తీసుకొని రెండు క్షణాలసేపు అలానే ఉండిపోయింది. రావు ఆమె నేమీ డిస్టర్బ్ చెయ్యకుండా కొంచెంసేపు ఉండి తర్వాత నెమ్మదిగా, "ఏమైంది అలా కంగారు పడ్డారు?" అని అడిగాడు.

అప్పటికే మామూలు స్థితికి వచ్చిన శైలజ — తన ఉనికి గమనించి చటుక్కున అతన్నించి దూరంగా ఒకడుగువేసి, "బల్లి" అంది. ఆమె మొహం అంతా చమటతో తడిసిపోయి ఉంది.

\- యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

రావు—"ఏదీ? ఎక్కడ" అంటూ చుట్టూ పరీక్షగా చూసి గడప దగ్గర పడి ఉన్న పురి కొస ముక్క తీసి "ఇదేనా" అన్నాడు.

దాన్ని చూసేసరికి శైలజకి సిగ్గుతో "వరసగా రెండు కేకలు పెట్టడంతో తల కొట్టేసి నట్టైంది. తల వాల్చుకుని, "బల్లంటే నాకు భయం ... చాలా భయం." అంది.

ఇద్దరూ ముందు గదిలోకి నడిచారు.

కంగారుపడ్డాను" అన్నా డతను.

ఆమె మాట్లాడలేదు. "బల్లి పడగానే అప్రయత్నంగా ఒక కేక పెట్టడం సహజం కానీ ... " అని చెప్పబోతున్న రావుని మధ్యలో ఆపుచేసి "పోన్లెండి. ఇక ఆ విషయం వదిలేద్దాం" అందామె. జరిగింది తల్చుకుంటూంటే ఆమె చెక్కిళ్ళు అప్రయత్నంగా ఎర్రబడ్డాయి.

"నేను పక్కల విషయం చూస్తాను" అంటూ అతను ప్రక్క గదిలోకి వెళ్ళబోయాడు.

ఆమె కంగారుగా, "వద్దు నేను వెళ్ళిపోతాను" అంది అతన్ని వారిస్తూ.

రావు ఆమె వైపు సూటిగా చూశాడు. తరవాత గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్ళి బయట తలుపు తెరిచాడు.

"సరే మీ నిర్ణయాన్ని ఇంక మార్చుకోని పక్షంలో..." అని ఆగి "మీరు వెళ్ళిపో దల్చుకుంటే నా కేమీ అభ్యంతరం లేదు. కానీ ... బైట వర్షం చూశారుగా. ఈ వర్షంలో రిక్షా ఏదైనా దొరుకుతుందని నే ననుకోను. అదీ కాక మీ ఇంటికి రిక్షా కట్టడానికి ఏ రిక్షావాడూ ఈ వర్షంలో ఒప్పుకోడు. ఈ సందు దాటగానే రోడ్లు ఎలా ఉంటుందో మీకూ తెలుసు" అన్నాడు.

శైలజకి ఎటూ పాలుపోలేదు. కాలి బొటనవేలు నేలమీద రాస్తూ అలానే క్షణం సేపు ఆలోచిస్తూ నిలబడిపోయింది. రావు తలుపు వేశాడు.

లోపల్నించి పరుపు ఇంకొకటి తీసుకొచ్చి కింద మంచం మీద వేశాడు. అతను చేస్తున్నది చూస్తూ ఉండిపోవటం తప్ప మరేమీ చెయ్యలేకపోయింది ఆమె.

పక్కమీద తెల్లటి దుప్పటి పరుస్తూ, "ఇలా అప్పుడప్పుడూ గెస్ట్సు రావటం అలవాటే. అందుకనే రెండో పక్క ఎప్పుడూ రెడీగా ఉంచుతాను" అనాడు రావు.

శైలజ కిదంతా కొత్తగా కనబడుతోంది. సాధారణంగా బాచులర్సు రూమ్సునీ, వాళ్ళ జీవితాన్ని ఇంకోలా ఊహించుకొంది. కాని, ఇతని జీవితమంతా ఆమెకి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. ఇరవై ఆరేళ్ళ వయసులో ఇంత బాధ్యతా, కాలిక్యులేషనూ ఉన్న యువకులు తక్కువే అనుకుంది.

"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు?" అన్న మాటతో ఈ లోకంలోకి వచ్చి 'ఏమీలే' దన్నట్టు తలూపింది.

"అయితే ఏమైనా కబుర్లు చెప్పండి", అంటూ తన మంచం మీద కూర్చొన్నాడు. శైలజ ఒక క్షణం మాట్లాడలేదు, [illegible] భావుణ్ణమకొంది. కానీ, ఆ విషయం ఎలా చెప్పగలదు — అతనికి తెలియాలి గాని.

ఆమె ఆలోచనల్ని ఇంకోలా అర్థం చేసుకొని, అతను లేస్తూ—"మీరు కంపల్సరీగా వెళ్ళిపోవాలనుకొంటే ... పదండి. నేనూ వస్తాను. ఏదోలా మిమ్మల్ని ఇల్లు చేరుస్తాను" అన్నాడు.

ఆమె మరుక్షణంలో ఒక నిర్ణయానికి వచ్చేసినట్టు—ఆమె "వద్దులెండి. నే నింక ఆ ఆలోచన పెట్టుకోను" అంది. ఆ నిర్ణయం తీసుకున్న తర్వాత ఆమెకు ముందున్న భయం పోయింది. అతనో మామూలుగా మాట్లాడసాగింది. దాదాపు ఓ అరగంటసేపు ఇద్దరూ చాలా విషయాల మీద మాట్లాడుకొన్నారు. టాపిక్ పుస్తకాల మీదికి మళ్ళింది.

"మీ కే రచయిత అంటే ఇష్టం?" అడిగింది.

"నేను సాధారణంగా ఎక్కువ పుస్తకాలు చదవను. మొన్న మొన్నటి దాకా నాకు నా చదువుతోనే సరిపోయింది" అన్నా డతను.

"ఇరవై అయిదేళ్ళు వచ్చే వరకూ చదువేమిటి?" అందామె ఆశ్చర్యంగా.

"చార్టర్డ్ అకౌంటెన్సీ! బి. కామ్ అయ్యాక నాలుగేళ్ళు చదవాలి."

"అయితే, ప్రస్తుతం మీ కెంత జీతం వస్తోంది?" ప్రశ్నించింది. రావు నవ్వి, "ఆడవాళ్ళ వయసూ, మగవాడి జీతం అడక్కూడదు" అన్నాడు.

ఆమె కూడా నవ్వి, "పర్లేదు. నా వయస్సు ఇరవై రెండు. మీ జీతం చెప్పండి." అంది.

అతను ఒక క్షణం ఆలోచించి, "చెప్పటం కష్టం. ప్రాక్టీస్ కాబట్టి 'ఇంత' అని ఉండదు. ఏవరేజ్ న బహుశ ఏడెనిమిది వందలు ఉండొచ్చు. ప్రారంభ దశ కాబట్టి" అన్నాడు.

ఏమీ ఆలోచించకుండా ఆమె చటుక్కున, "మిమ్మల్ని చేసుకునే అమ్మాయి చాలా అదృష్టవంతురాలు" అంది. రావు కళ్ళు పెద్దవి చేసి "ఎందుకో" అన్నాడు.

తను మరీ చొరవ తీసుకుని మాట్లాడేమో అన్న భావంతో ఆమె ఒక క్షణం మాట్లాడలేదు. తరవాత తను అన్న మాటల్ని కవర్ చేసుకుంటూ, "మీ క్యాలిబరే అమ్మాయిని సంతోష పెట్టడంకోసం మీరు ఎన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకుంటున్నారో మీ ఇల్లే చెబుతోంది" అంది. మామూలు మనిషి కుండే బలహీనతవల్ల రావు మొహంలో సంతోషం కనబడింది. దాన్ని పైకి రానీయకుండా జాగ్రత్త పడటానికి అతను టాపిక్ మారుస్తూ, "మీ అభిమాన రచయిత ఎవరు?" అన్నాడు.

ఆమె వెంటనే "చలం" అంది. చల మెవరో అతనికి తెలీదు. కానీ "ఓహో" అన్నట్టు తల పంకించాడు. ఆమె ముందుకి వంగి, "'మైదానం' చదివారా?" అంది కుతూహలంగా.

రావు బిక్కమొహంతో "లేదు" అన్నాడు. ఆమె మొహంలో స్పష్టమైన నిరాశ కనిపించింది. తనలో తనే అనుకుంటున్నట్టు—"మాస్టర్ పీస్" అంది. రావు మాట్లాడలేదు. ఆమె ఏదో చెప్పబోతూ ఉండగా దూరంగా పిడుగు పడ్డట్టు పెద్దగా ఉరిమింది. గదిలో ఉన్న చిన్న చిన్న వస్తువులు కొద్దిగా కదిలినయ్... కరెంటు పోయింది.

గది అంతా దట్టమైన చీకటి అలుముకుంది. పక్కన ఏముందో కూడా కనబడటం లేదు. బైట వర్షం చప్పుడు తప్ప ఇంకేమీ వినిపించటం లేదు.

"భయం వేస్తోందా?" నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చుకుంటూ ప్రశ్నించాడు.

ఆమె చిన్నగా నవ్వినట్టు వినిపించింది. "కొద్దిగా" అంది. "అయినా, ఇది చాలా బాగుంది."

"ఏది?"

"ఈ చీకటి, బయట వర్షం ... ఈ నీ రవం" ఆమె కంఠంలో ఏదో అస్థిత్వం స్పందించింది.

రావు ఒక్క క్షణం ఊరుకుని, "మీ వెనకే గూట్లో కొవ్వొత్తి, పక్కనే అగ్గిపెట్టె ఉంటాయి. తీసి వెలిగించండి" అన్నాడు.

అటువైపు నుంచి అలికిడి ఏమీ వినిపించకపోవడంతో రావు లేచి, ఎదుటి మంచమూ, దాని వెనక గూడూ ఊహించి ప్రక్కనుంచి దాని దగ్గిరకు వెళ్ళాడు.

ఈ లోపునే శైలజ కొవ్వొత్తి, అగ్గిపెట్టె తీసుకుని లేచి నిలబడింది. అది ఊహించని రావు ఇంకో అడుగు ముందుకు వేశాడు ...

ఆమె శరీరం మెత్తగా తగిలింది. ఆమె ముంగురులు అతని చెంపను సుతారంగా స్పృశించినాయ్. ఆమె వక్షస్థలం, కడుపూ అతని శరీరానికి గట్టిగా ఒత్తుకున్నాయి. ఒక్క క్షణమే! అతను చటుక్కున వెనక్కి అడుగు వేసి "సారీ" అన్నాడు.

స్మరణవీధి

వెల్లూరి శ్రీనివాసమూర్తి

తీలల గప్పించి నిద్దుర కలతబుట్టు
నా స్మరణవీధి నిల్చు ననారతమ్ము
అమిత వాత్సల్య భావచంద్రాతపంబు
కురియుచున్నది నీదు కన్గోవలందు

గాలి కదలిక లేని వృక్షంబువోలె
స్తబ్ధమై నిల్చి నా హృదంతర మదేమొ
తానుగా మోకరిల్లి వందనశతమ్ము
అర్పణము చేసికొనియె నీ యంతికమున

శ్రవణపేయములైన భాషణము లెల్ల
వేదసూక్తుల వోలె నావిష్కరింతు
పులకరించిన నా డెందమున నదించు
తానకీన మహోదాత్త ధర్మబోధ!

ఒక్క గంగాప్రవాహమ్మె వ్యోమసీమ
నిడిపడి ప్రవహించు వేయి దీవెనల కొఱకు
నే స్మరించెదను— ప్రేవు గాంధీమహాత్మ
భరత శిశుమూర్తి కోక తాలిపాట బాడి. ★

"కాన్వొత్తి పడిపోయింది" అందామె. చీకట్లో ఏమీ కనబడటం లేదు.

ఒక్క క్షణం ఆగి "దొరికిందా" అని అడిగాడు.

"లేదు." వెతుకుతూనే జవాబిచ్చింది.

తనుకూడా వెతకటంకోసం చెయ్యి చాచి వంగబోయేడు. చీరకీ, జాకెట్‌కీ మధ్య, ఆచ్ఛాదనలేని ఆమె శరీరం చల్లగా తగిలింది. షాక్ తగిలినట్టు చెయ్యి వెనక్కి తీసేసుకుని, "సారీ" అన్నాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు. అగ్గిపుల్ల వెలిగించి ఆ వెలుతుర్లో కొవ్వొత్తిని క్షణంలో వెతికి పట్టుకుని వెలిగించింది. ఆమె చేతుల్లోంచి దాన్ని తీసుకొని బల్లకి అతికించాడు. గదిలో వస్తువులు స్పష్టంగా కనిపించసాగినయ్.

"ఇక ఈ రాత్రికి కరెంట్ రాదు" అన్నాడు రావు, తన పక్కమీదకు చేరుకుని. ఆమె తలగడ సరిగా సర్దుకుని పడుకుంది.

రావు కాళ్ళ దగ్గిర దుప్పటి తీసి కప్పుకుంటూ "గుడ్ నైట్" అన్నాడు. అట్నుంచి ఏమీ సమాధానం రాకపోవడంతో పక్కకి తిరిగి చూశాడు. అతనివైపు తదేకంగా చూస్తున్న శైలజ కళ్ళు దించేసుకుని, "గుడ్ నైట్" అంది.

రెండు నిమిషాల్లో రావుకి నిద్ర పట్టేసింది.

* * *

"నీ అంత చవట, వెధవ మరియూ ఫూల్ ఇంకెవరూ ఉండరు ఈభూమ్మీద" అన్నాడు పాణి, సిగరెట్ ఆష్ ట్రేలో పడేస్తూ.

ప్రకాశరావు బిక్కమొహం పెట్టి "ఏం?" అన్నాడు.

"సిగ్గులేక ఎందుకని అడుగుతావా? అందమైన అమ్మాయి రాత్రంతా నీ రూమ్‌లో ఉంటే ఏమీ చెయ్యకుండా ఋష్యశృంగుడిలా శుభ్రంగా నిద్రపోయావా? నిజంగా నీ స్థానంలో నేనుంటే ..."

"ఊ! ఉంటే?"

"అదికూడా నేనే చెప్పాలట్రా ఇడియట్? నేను ఎంజాయ్ చెయ్యటమే కాకుండా ఆ అమ్మాయికి కూడా మర్చిపోలేని అనుభవాన్ని అందించి ఉండేవాణ్ణి."

రావు మొహం చిట్లించి "అంటే — ఆ అమ్మాయి కూడా దానికోసమే తహతహ లాడుతూ ఆ రాత్రి తపించిపోయిం దంటావా?"

పాణి నవ్వాడు. "ఆడవాళ్ళు తహతహ లాడరు, బ్రదర్, మనమే చొరవ తీసుకోవాలి! నువ్వలా 'మంచి బాలుడుసోమూ' లా పడుకోవటం చూసి ఆ అమ్మాయి ఏమని అనుకుని ఉంటుందో తెలుసా?"

రావు ఆత్రతగా ముందుకు వంగి, "ఏమని అనుకుని ఉంటుంది" అని అడిగాడు.

"వీడు ఇంపొటెంటు అనుకుని ఉంటుంది."

రావు మొహం తెల్లగా పాలిపోయింది. "అంతేనంటావా?" అన్నాడు.

"ఆహా అక్షరాలా అంతే."

పాణి వెళ్ళిపోయాక చాలాసేపు దానిగురించే ఆలోచిస్తూ కూర్చొన్నాడు. ఆలోచించిన కొద్దీ తను చేసింది సవ్యం కాదేమో అన్న భావం బలపడసాగింది.

జరిగిన విషయాలన్నీ ఒకదాని తర్వాత ఒకటి జ్ఞాపకం రాసాగాయి.

— వరసగా రెండు కేకలు పెట్టటం, జారిన పైట పైకి తీసుకోకపోవడం, చేతిలో అగ్గిపెట్టె ఉంచుకుని వెలిగించకపోవడం ...

చిత్రమేమిటంటే — ఈ కోణంలోంచి ఆలోచించడం మొదలు పెట్టిన తర్వాత జరిగిన ప్రతి సంఘటనా ఆమెలో అంతర్గతంగా ఆ కోర్కె ఉన్నదేమో అనిపించేలా కనపడింది. ఆలోచించిన కొద్దీ తను తప్పుచేశానేమో అనిపించసాగింది. ఎంత మంచి అనుభవాన్ని మిస్ అయ్యాడో తను ... ఆ అమ్మాయి ఏమనుకుంటుందే ఏమో.

తన స్నేహితురాళ్ళతో ఆ అమ్మాయి ఈ చేతకానితనం గురించి చెప్పి నవ్వుకోటాన్ని ఊహించాడు. ఎంత మూర్ఖుడిలా ప్రవర్తించాడు తను! తలచుకునే కొద్దీ ఏడుపొచ్చింది.

* * *

అకస్మాత్తుగా బస్‌స్టాప్‌లో శైలజ కనబడేసరికి చటుక్కున బ్రేక్ వేసి స్కూటర్ ఆపుచేశాడు రావు. సాయంత్రం అయి దయింది.

అతన్ని చూసి శైలజ చిరునవ్వుతో దగ్గిరకొచ్చింది.

"బావున్నారా?" అడిగాడు, కాలు నేల మీద ఆన్చి స్కూటరు పరిగ్గా బాలెన్సు చేస్తూ. ఆమె నవ్వుతూ తల ఊపింది.

"ఇంటికేనా?"

"అవును ..." అని, "మీరు?" తిరిగి ప్రశ్నించింది.

"నేనూ ఇంటికే!" జవాబిచ్చాడు. "మీరూ వస్తారా — డ్రాప్ చేస్తాను"

కళ్ళు పెద్దవిగా చేసి, "అమ్మో!" అంది.

నవ్వుతూ — "ఏం?" అన్నాడు.

"ఇంకా నయం ... మీ స్కూటర్ మీద కూర్చోవడం ఎవరన్నా చూస్తే."

దసరా శుభాకాంక్షలు

నానబెట్టిన ఆహార ధాన్యాలను రుబ్బు మెషినులు

(SOAKED FOOD GRAINS GRINDING MACHINES)

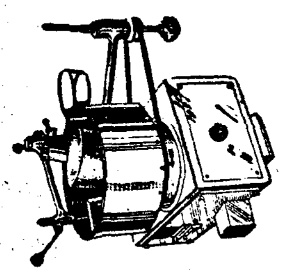

* మా మినీ రకం గ్రైండర్లను అమర్చుకొనండి. ఇవి ఇళ్ళలో వాడకానికి ప్రత్యేకంగా తయారుచేయబడినవి. నెలసరి విద్యుచ్ఛక్తి బిల్లు రు. 2—00 ల లోపునే ఉంటుంది

* హాస్టళ్ళు, హోటళ్ళు, కాంటీన్లకు వేరు నమూనాలు ఒంటి గ్రైండరువి మరియు జంట గ్రైండర్లవి ఉన్నవి.

* చిక్కు పెట్టకుండ పనిచేసేట్లు మంచి గ్యారంటీతో అమ్మబడుతున్నవి.

మేము కాఫీ గింజలు, గ్రైండర్లు, రోస్టర్లు, ఎలెక్ట్రిక్ మోటార్లు, వంపుసెట్లు కూడా సప్లయి చేస్తున్నాము.

బూటకపు ఏజంట్లవల్లను, మాయవారి కంపెనీల వల్లను మోసపోకండి. సరాసరి మాతో వ్యవహరించండి.

వివరాలకు వ్రాయండి లేదా విచ్చేయండి:

శ్రీ బాలాజీ మిల్ స్టోర్స్,

145/ఏ, రాష్ట్రపతి రోడ్డు, సికింద్రాబాద్-3.

ఫోన్లు: ఆఫీసు: 77327 నివాసం: 78103

ARTEX

"పోన్లెండి. రావద్దు గాని, రేపు సాయంత్రం డిన్నర్ కొస్తారా?"

"ఏమిటి విశేషం?" అందామె.

"ఏమీ లేకపోతే రాకూడదా?" ఓరగా చూస్తూ అడిగాడు.

ఆమె క్షణం కూడా ఆలోచించకుండా, "వస్తాను" అంది. "కానీ మళ్ళీ దింపే బాధ్యత మీదే."

"విత్ ప్లెజర్" అన్నాడు రావు హుషారుగా. "సాయంత్రం ఆరింటికల్లా ఎదురుచూస్తూంటాను."

* * *

డిన్నర్‌కి అన్నీ తయారు చేసేసరికి అయిదున్నర అయింది. అన్నీ స్వయంగా రావే తయారుచేశాడు.

రావు చాలా స్టేబుల్‌గా ఉన్నాడు. చేయబోయే పని అతని జీవితంలో మొదటిసారే అయినా, అతనికి బెరుగ్గా ఏమీ లేదు. అత నింతకాలం ఇటువంటి పనులు చేయకుండా ఉండటానికి కారణం పిరికితనం కాదు.

ఇంకా పది నిమిషాలుంది ఆరవటానికి. బయట భాగా ముసురు పట్టింది. పది రోజుల క్రితం శైలజ అతనితో గడిపిన రాత్రిలా ఉంది.

రావు టేబిల్ మీద ఫాన్ పెట్టాడు. స్క్రూడ్రైవర్‌తో ప్లగ్ విప్పాడు. మందమైన వైరొకటి తీసుకొని లోపలి రెండు వైర్లూ కలిపి ప్లగ్ మామూలుగా బిగించేశాడు.

ఆరయింది.

బయటట తలుపు కొట్టిన చప్పుడు వినిపించింది.

"రండి. చాలా పంక్చువల్‌గా వచ్చేరే" అన్నాడు తలుపు తీసి. శైలజ నవ్వింది.

"వంట అయిందా?" చిలిపిగా అడిగింది.

"మీరు చాలా డామేజింగ్‌గా మాట్లాడుతున్నారు" అన్నాడు కుర్చీ లాగుతూ. ఇద్దరూ కూర్చొన్నారు.

"వానొచ్చేట్టుంది" అం దామె కిటికీ లోంచి ఆకాశం వైపు చూస్తూ.

"పరవాలేదు. వస్తే మా ఇంట్లోనే పడుకోవచ్చు." ఆమె వైపు పరిశీలనగా చూస్తూ అన్నాడు. బ్లు జార్జెట్ చీర మీద అదే రంగు జాకెట్ వేసింది. చెంపలకు దూమెరుగ్గా రాసుకొన్న పౌడరు పచ్చటి శరీరం మీద మెరుస్తూంది. తల తిప్పినప్పుడల్లా చెవికి ఉన్న రింగులు తమాషాగా ఊగుతున్నాయి.

శైలజ ముందుకు వంగి "ఏమన్నా కబుర్లు చెప్పండి" అంది.

"ఏం చెప్పను?"

"నేను మీ గెస్ట్‌ని. నన్ను ఇంకో మూడు గంటలు ఎంటర్‌టెయిన్ చెయ్యవలసిన బాధ్యత మీదే" అంది నవ్వి, నాలుకతో పెదాలు తడి చేసుకుంటూ.

"మూడు గంటలేమిటి. వర్షం వస్తే మళ్ళీ ఈ రాత్రికి ఇక్కడే ..." అంటూ రెట్టించాడు.

"అబ్బా, ఆశ!" అంది శైలజ వెక్కిరింపుగా.

* * *

భోజనంచేసి ఇద్దరూ బయటికి వచ్చేసరికి ఎనిమిదిన్నర అయింది. అరగంటసేపు అవీ ఇవీ మాట్లాడుకొన్నాక—"ఇక నేను వెళతాను" అంది శైలజ లేస్తూ.

"అప్పుడేనా?" అన్నాడు రావు ఇష్టం లేనట్టు.

"వర్షం ఆగిపోయింది. మళ్ళీ తిరగబెడితే కష్టం."

"పరవాలేదు, కాస్సేపు కూర్చోండి" అన్నాడు. శైలజ కూర్చొంది. ఒక్క క్షణం ఇద్దరూ మాట్లాడలేదు. రావు నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తూ—"మీ రీ చీరలో బాగున్నారు" అన్నాడు.

ఆమె తనవైపు పరీక్షగా చూసుకొని "థాంక్స్" అన్నది.

"చాలా ఉక్కగా ఉంది కదూ" అన్నాడు కుర్చీలోంచి లేస్తూ.

శైలజ మాట్లాడలేదు. రావు కుర్చీలోంచి లేచి ఫాన్ సరిగ్గా అమర్చాడు. ప్లగ్ జాగ్రత్తగా పట్టుకుని హోల్డర్‌లో పెట్టాడు.

అంతే ...

'టప్'మని ఎక్కడో శబ్దం అయింది. ఫ్యూజ్ పోయింది. గదఅంతా చీకటిఅలుముకుంది. దూరంగా నీటిచుక్కలు పడుతున్న శబ్దం తప్ప అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉంది.

"అగ్గిపెట్టె ఎక్కడుంది?" అడిగిం దామె.

రావు మాట్లాడలేదు. శైలజ కుర్చీలోంచి లేవబోయింది. అంతలో రావు రెండు చేతులతోనూ ఆమె భుజాలు పట్టుకుని దగ్గరగా లాక్కుని గుండెలకి గట్టిగా హత్తుకున్నాడు.

ఈ హఠాత్పరిణామానికి క్షణం పాటు బిత్తరపోయిం దామె. అంతలోనే తేరుకుని అతని కౌగిలిలో గింజుకోసాగింది. అతను కౌగిలి మరింత బిగించి ఆమె పెదవుల వైపు వంగాడు.

"వదలండి, ప్లీజ్" అం దామె రుద్ధ కంఠంతో.

రావు గుసగుసలాడుతున్నట్టు "పరవాలేదు" అంటూ మరి కొంచెం దగ్గరగా లాక్కొన్నాడు.

ఈ సారి ఆమె ప్రతిఘటించలేదు. రావు ఆమె కళ్ళమీద ముద్దు పెట్టుకుని అక్కడ తడి తగలటంతో అప్రయత్నంగా కౌగిలి కొంచెం సడలించాడు. అంతే. . . ఆమె కుప్పలా అతని కాళ్ళ ముందు కూలిపోయింది.

రావు క్షణంపాటు ఏమీ తోచనట్టు బిత్తరపోయాడు. వంగి మోకాళ్ళమీద కూర్చొని—"శైలజగారూ" అన్నాడు నిశ్శబ్దంగా రోదిస్తున్నదల్లా ఒక్కసారిగా ఈ పలకరింపుతో భావురుమన్నది.

రావు చటుక్కున లేచి ఆ చీకటిలో తడుముకుంటూ కొవ్వొత్తి వెలిగించాడు. వంటింట్లోకి వెళ్ళి గ్లాసులో నీళ్ళు తీసుకొచ్చి ఆమె చేత బలవంతంగా తాగించాడు. కొవ్వొత్తి తీసుకుని ముందు గదిలోకి వచ్చి ఫ్యూజ్‌వైర్ సరిచేశాడు. ఇదంతా చెయ్యడానికి రెండు నిమిషాలు పట్టింది. ఫ్యూజ్ వెయ్యగానే లైట్లు వెలిగాయి. శైలజవైపు ఆ వెలుతురులో పరిశీలనగా చూశాడు. ఆమె ఇంకా కొద్దిగా వెక్కుతూంది.

రావుకి తన మీద తనకే అసహ్యమేసింది.

ఆమె పక్కనే కూర్చొని—"సారీ, అయామ్ రియల్లీ సారీ" అన్నాడు. ఈ మాటలు అతను మామూలుగా చెప్పలేదు. అతని గుండెల్లోంచి వచ్చినాయి అవి. ఆ స్థితిలో ఉండికూడా ఆమె అతని మాటల్లో సిన్సియారిటీని గుర్తించింది. తలఎత్తి క్షణం సేపు అతని వైపు చూసి తల దించేసుకుంది. ఆ క్షణంలో ఆమె కళ్ళలో కనబడిన విస్మయాన్ని అతను గమనించి రిలాక్సయ్యాడు. లేచి కిటికీ దగ్గరగా వెళ్ళి రెక్క మీద చెయ్యి వేసి బయట చీకటిగదిలోకి చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

> **ఈ రోజుల్లో రెండు విషయాలు తెలుసుకోవడం అవసరం. ఒకటి—పేదవారు ఎలా బ్రతుకుతున్నదీ ధనికులు తెలుసుకోవాలి; రెండోది—ధనవంతులైనవారు ఎంత కష్టపడి పనిచేస్తున్నదీ పేదవారు తెలుసుకోవాలి.**
>
> —ఆక్టిన్‌సన్

అతని మనసులో చేపల కదలికమల్లే అస్పష్టమైన భావాల అలజడి రేగింది. 'తను చెప్పదలుచుకున్నది ఎలా చెప్పాలా?' అన్న ఆలోచనతో కొంచెం సేపు అలాగే ఉండి పోయాడు. తరవాత అతని కంఠం ఆ గదిలో వినిపించసాగింది.

"నిజానికి నా తప్పేమీ లేదు, శైలజా. నిజం! ఆ రోజు మీరు వెళ్ళిపోయాక నా ప్రవర్తనని ఇంకో కోణంలోంచి ఆలోచిస్తే. . . నేను మీ మనసు సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేదనీ, నేను ఇంకోలా ప్రవర్తించి ఉంటే మీరు మెచ్చుకుని ఉండేవారనీ అనిపించింది."

శైలజ అర్థం కానట్టు చూసింది. అతను వెనక్కి తిరుగుతూ అన్నాడు:

"పవిత్రత గురించి మీ కెటువంటి అభిప్రాయం ఉంటుందో నాకూ అలాటి భావమే ఉంటుంది. మీ లాగే పవిత్రంగా బ్రహ్మచర్యాన్ని గడిపి, ఎవర్నో అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకుని, సిన్సియర్‌గా బ్రతికెయ్యాలనీ, ప్రేమకి పవిత్రతని ఆపాదించాలనీ మొగాళ్ళుకూడా అనుకుంటారు. . . పోతే ఈ సంఘటన మగవాడికి సంబంధించినంతవరకు దీనికి పెద్ద విలువ ఇవ్వనక్కరలేదనుకుంటాను. ఎందుకంటే అతనెప్పుడూ జీవితంలో స్త్రీ పట్ల అఫెన్స్ చూపిస్తాడు. బాధ్యతగా ప్రవర్తించవలసింది స్త్రీయే.

ఒక కంపార్ట్‌మెంట్‌లో ఒక అబ్బాయీ, ఒక అమ్మాయీ ప్రయాణం చేస్తున్నారనుకోండి. తన చూపులతోనూ సంభాషణతోనూ అమ్మాయిని కదిలించడానికి ప్రయత్నిస్తాడు అతను వెంటనే! ఆ అమ్మాయి ఇతని ప్రవర్తనకి ఏమీ కదలిక చూపించలేదనుకోండి. ఆ అబ్బాయి ఇంక ఆ విషయం మరిచిపోయి ఏ పుస్తకం చదవటంలోనో, కిటికీలోంచి బయటకు చూడటంలోనో మునిగిపోతాడు. . . ఒక రాయి విసిరి చూద్దామనే మనస్తత్వం మొగాడికి దేవుడిచ్చిన శాపం. తన పట్ల నమ్మకాన్ని పెంచుకోవడం కోసం మగవాడు చేసుకునే ఆత్మవంచనఇది.

ఒకవేళ ఆ అమ్మాయి అతని ప్రవర్తనకి కదలిక చూపించిందనుకోండి. అప్పుడు అతను ఆ అమ్మాయికీ తనకీ మధ్య జరిగిన సంఘటనని ఒక అనుభవంగా గుర్తుంచుకుంటాడే తప్ప, దాని కో విలువనిచ్చి ఆ అమ్మాయిని గుర్తు పెట్టుకోడు. 'ఇది మనస్సుకు సంబంధించింది కాదు...' అనుకుంటాడు. మగవాడి భావాలకీ, చేష్టలకీ సంబంధం ఉండదు. ఈ వీక్‌నెస్‌నే హైడ్ అనచ్చునేమో!" అతను శైలజ మొహంలో కదులుతున్న భావాల్ని గమనించి—"మీకు నేను చెప్పిం దేదీ అర్థం కాలేదా?" అని ప్రశ్నించాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు. అతను ఆమె దగ్గరగా వచ్చి కూర్చొంటూ నెమ్మదిగా అన్నాడు: "మీరు వెళ్ళిపోయిన తరవాత ఆలోచిస్తే నా కేమనిపించిందో తెలుసా?"

ఆమె తలఎత్తి అతని వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. రావు సంభాషణ వల్ల ఆమెలో ముందున్న ఉద్విగ్నత తగ్గింది.

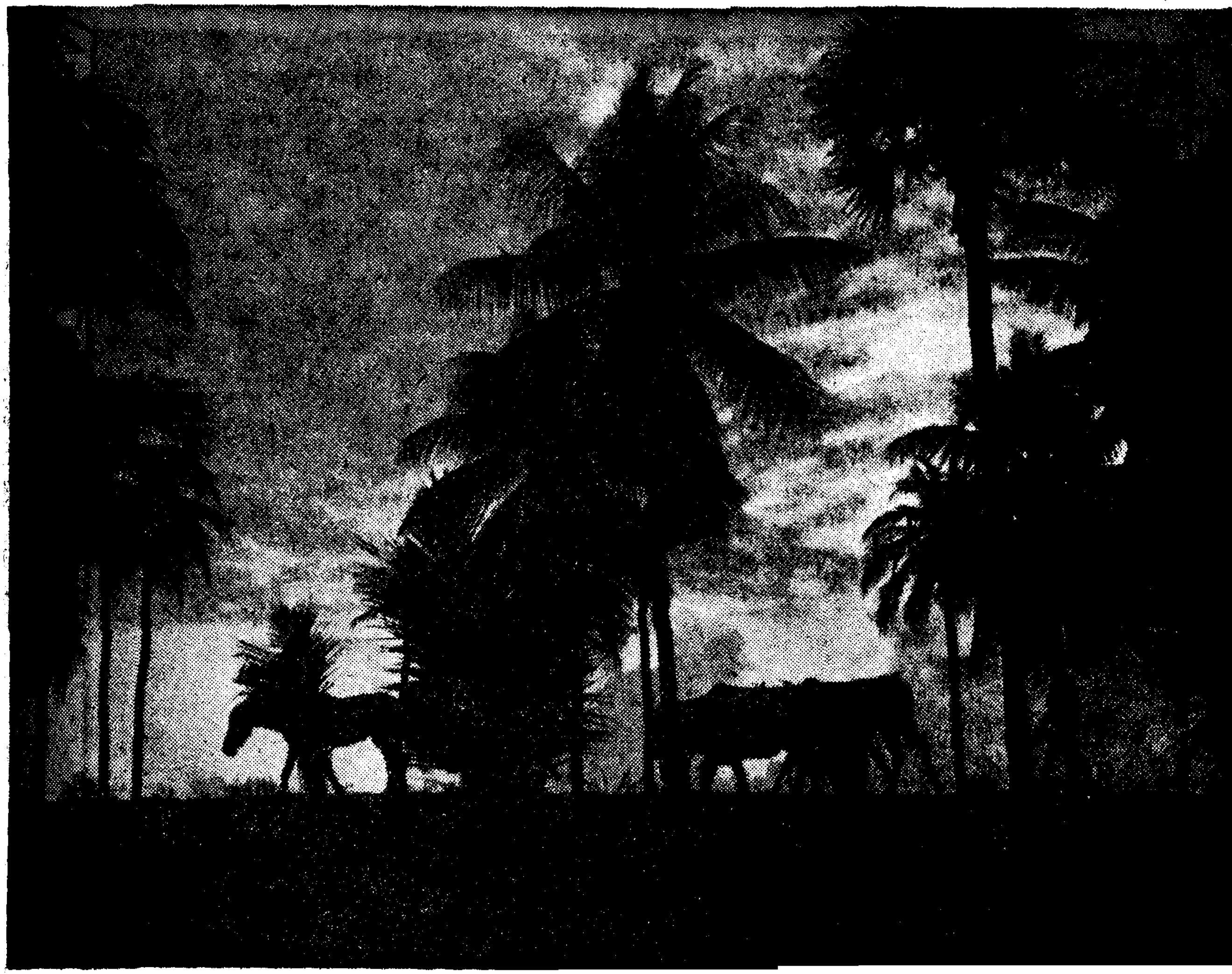

సంజవేళ

ఫోటో—డి. వి. సోమయాజులు (పాండిచ్చేరి)

రావు అన్నాడు: "ఆ రోజు మీరు ఇంటికి వెళ్ళి "వీడికి ఏం చేతకాదు, వీరికి. .' అని నా గురించి అనుకున్నారేమో అనుకున్నాను. ఆలోచించిన కొద్దీ ఆ భావమే స్థిరపడిపోయింది."

శైలజ మొహం చిట్లించి అసహ్యంగా "ఛీ" అంది. రావు మొహం వాడిపోయింది.

"నేను మాత్రం ఏం చెయ్యను?" అన్నాడు శుష్కంగా నవ్వి.

"హోటల్లో కూర్చొని మనం ఇడ్లీకి ఆర్డరిచ్చిన తరవాత పక్కవాడు దోసె తింటూంటే దానికి ఆర్డరిస్తే బాగుండేదేమో అనిపిస్తుంది. . . అదే బలహీనత! పక్కవాడి అనుభవంలో ఏదో ఆనందాన్ని మనం మిస్సవుతున్నామేమో అన్నది అనుమానం! ! !

"ఈ రెండే నన్నీ పనికి ప్రోత్సహించాయి. నన్నర్థం చేసుకోండి."

శైలజ మాట్లాడలేదు.

రావు ఒక నిశ్చయానికి వచ్చిన వాడిలా లేచి వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. బయట వర్షం పూర్తిగా తగ్గిపోయింది. వెనక్కి వచ్చి శైలజ ఎదురుగా నిలబడ్డాడు. ఆమె తలఎత్తి చూసింది.

"మన ఈ స్నేహం ప్రేమలోకి, ఆ తరవాత పెళ్ళిలోకి దిగేటంతగా పెరుగుతుందని నేననుకోను. కాని, మన పరిచయం ఈ అపార్థంతో విడిపోవడం నా కిష్టం లేదు. చాలా సిన్సియర్‌గా చెపుతున్నాను..." అని క్షణం ఆగి— "మీరు వెళ్ళిపోదలుచుకుంటే వెళ్ళిపోండి. వర్షం పూర్తిగా తగ్గిపోయింది. కాని, నేను చెప్పింది అర్థం చేసుకున్నారనీ, నన్ను క్షమించారనీ తెలిస్తే నాకు కొంచెం తేలిగ్గా ఉంటుంది."

శైలజ తల దించేసుకుని కొంగు వేలికి చుట్టుకుంటూంది.

"నేను లోపలికి వెళుతున్నాను. అయిదు నిమిషాల్లో టీ తయారు చేస్తాను. ఇది ఇంకో రకం ట్రాప్ అనుకోకుండా నేను చెప్పింది అర్థం చేసుకున్నట్లయితే, నా సిన్సియారిటీ మీద నమ్మకం ఉంటే నేను వచ్చేవరకూ ఉండండి. లేకపోతే గుడ్‌బై. . . గుడ్‌బై ఫరెవర్. . . మీకు బయట రిక్షా సులభంగానే దొరుకుతుంది" అని ఆమె వైపు ఇంక చూడకుండా లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు.

టీ కాగుతున్నంత సేపూ రావు మనసంతా బయట గదిమీదే ఉంది. బయట ఏమీ వినబడలేదు. ఆమె ఉందో లేదో చూద్దామన్న ఆలోచనని బలవంతంగా నొక్కిపెట్టి టీ కలిపాడు. దాన్ని కెటిల్‌లోనే ఉంచి బయటికొచ్చాడు. డోర్ కర్టెన్ పక్కకి తొలగించబోతూ ఉంటే చేతులు వణికాయి. నెమ్మదిగా పక్కకి తీసి చూశాడు. . .

ఆమె ఉంది!

* * *

ఈ ప్రపంచంలో చాలా మంది జీవితాన్ని అనుభవించరు. ప్రేక్షకుడిలా చూస్తూ ఉంటారు. 'మిస్స'వుతున్నామనే తొందరపాటే వీళ్ళని ఏదైనా అనుభవానికి పురికొల్పుతుంది తప్ప— అందులోంచి ఆనందాన్ని ఆస్వాదించాలనే ఆసక్తి ఏమీ ఉండదు ఇలాంటి వ్యక్తులకి. అవతలివాడు సిగరెట్టు తాగటంలో పొందే ఆనందాన్ని తను పోగొట్టుకుంటున్నానేమో అన్న భావంతోనే ఈ రకం మనిషి సిగరెట్టు తాగటం ప్రారంభిస్తాడు. అర్థం చేసుకోలేకపోతే వీళ్ళంత దురదృష్టవంతులు ఇంకెవరూ ఉండరు. ★